

Adu

Ki gondolta volna, hogy egyszer még itt fogunk ülni, és nevetgélünk, mint a régi szép időkben. Vagy hogy egyáltalán újra szóba állunk egymással, és nem csak bizalmatlanul fixírozzuk egymást egy zsúfolt terem két sarkából. Én biztosan nem.

Amint megkaptam az „örömmel értesítjük, hogy” kezdetű levelet, egyből a kis nyílra kattintottam a címzettek mellett, hogy lássam, kit hívtak még meg. Persze, amikor megláttam Dávid nevét, azt is megbántam, hogy egyáltalán pályáztam. Gondolatban máris fogalmazni kezdtem az e-mailt a szervezőknek. Sajnálom, hogy le kell mondanom ezt a nagyszerű lehetőséget, de nem engednek el az egyetemről... elnézést, hogy csak most szólok, de váratlanul közbejött egy halaszthatatlan családi ügy... Aztán valahogy sosem ültem le megírni azt az e-mailt. Összepakoltam a nagy bőröndbe, és megvettem a vonatjegyemet.

Az első nap volt a legkínosabb. A teraszon ültem a többi résztvevővel, akikkel már órákkal korábban megérkeztünk, mire Dávidék is beestek. Mindenki köszönt mindenkinek, akik nem találkoztak még, gyorsan kezet fogtak és bemutatkoztak, csak mi ketten néztük levegőnek egymást. Az asztal műanyag rattan szegélyét piszkáltam a körmömmel, és próbáltam semleges, unott arc kifejezést ölteni, mint akinek teljesen mindegy, hogy hozzászólnak-e.

Most is e körül az asztal körül ülünk. Késő van, a többiek már lefeküdtek, csak Dávid és a mentora, Kata tart ki, meg én. Nem is igazán látjuk, csak halljuk egymást, a kültéri reflektort rég ránk kapcsolták. Nehogy túllépjük a rezsicsökkentést, mondogattuk, mintha nem állami pénzből finanszírozták volna az egész banzájt. Az egyik karommal átölelem magamat, mert picit azért fázom, a másik kezemmel a borospoharam üvegcszárába kapaszkodom. Nem szoktam inni, de a szervező rám tukmálta. Itteni termelőtől van, mondta, badacsonyi bor. Udvariasságból elfogadtam, de rögtön meg is bántam. Dávid szerint jó kénes, engem valamiért a medencék klóros vizére emlékeztetett az íze.

Különös érzés ott lenni a közelében, és hallani a hangját, néha beleszólni a beszélgetésbe, hozzáfűzni egy gondolatot vagy poént. Ahányszor sikerül megnevettetnem, elégedetten elmosolyodom – mint az iskolában, amikor az egész osztályban csak én tudtam a jó választ a kérdésre –, és magam sem értem, mi az istenért örülök ennyire.

Az első négy nap még kínosan ügyeltünk arra, hogy étkezéseknél külön asztalokhoz ülünk le, és amikor valamelyikünk felszólalt, a másik inkább a cipőjét vagy a kezét bámulta. Esténként több beszélgetés folyt párhuzamosan, így sosem kellett ugyanabban a társaságban lennünk. Néha úgy éreztem, mindenkinek feltűnt, milyen nevetségesen kerüljük egymást, de aztán emlékeztettem magam, hogy senkit se érdeklünk annyira, mint hisszük.

Aztán a bemutatkozó estemen előadtam a teljes repertoáromat. Felolvastam azt a néhány verset, amire büszke voltam, és aminek tényleg örültem, hogy megírtam. Beszéltem a depressziómról meg az étkezési és testképzavaromról. Hogy mennyire szeretem az irodalmat, hogy mindig is ezt akartam csinálni, de otthon senki sem támogatott benne, amíg el nem kezdtem hozni az eredményeket, mert nem tudták, hogy tehetséges vagyok-e. Aztán jöhetett a finálé, amikor a szakmában tapasztalt kettős mércéről és szexizmusról kezdtem magyarázni.

Régebben én voltam a vagány, fasza kiscsaj, akivel a moderátorok ki tudtak mondani dolgokat, de egy ideje már dühös se vagyok. Frustrál, hogy mindig erről kérdeznek – úgy tűnik, ez lett a profilom. Biztos azt hiszik, elég, ha beszélni hagynak, mert én élvezem, hogy erről beszélhetek. Változni persze semmi se változik.

Az est végén mind kimentünk a teraszra, ahol megkezdődött az ilyenkor szokásos egósímogatás. Dávid és a haverjai félkörben állva dohányoztak. Jó volt, szólt oda megtörve a többnapos hallgatást, és féloldalasan mosolygott. Köszí, mondtam, és én is mosolyogtam. Erre a többiek is dicsérni kezdtek, milyen jó volt a beszélgetés, mennyire tetszett nekik ez meg az a vers. Én meg csak álltam lehajtott fejjel, szerénykedve, és próbáltam nem lelepleződni. Ezek azt hiszik, ilyen jó és érdekes vagyok, hogy ilyeneket tudok, pedig ezeket mind két-három éve írtam, azóta minden más lett, a legújabb versem is egyéves, semmi sem inspirál, nem jönnek a szavak, úgy tűnik, nincs már mit mondanom, ide se kellett volna eljőnnöm, mi az istennek arcoskodom itt tíz napig, csak foglalom a helyet valaki elől, akinek még volna miben segíteni, akit érdemes lenne támogatni, akitől talán nem csak egy háromnegyed kéziratra futná öt év alatt, amit egyszerűen képtelen befejezni.

Erre gondolok akkor is, amikor Kata Dávid kéziratáról kezd beszélni. Hetvenoldalas, az enyém negyven sincs, teszem hozzá gondolatban, és azzal a lendülettel ámítani kezdem magam. Ilyeneket gondolok, hogy jó, de Dávid versei eleve hosszabbak, és több sortörést is használ. Hogy biztos azért hetven oldal, mert beletett mindent, amit valaha írt, én meg leginkább csak pusztítottam az anyagomat az utóbbi két évben. A kudarc érzése mégis kiszorítja belőlem a levegőt. A verset nem kilóra mérjük, nyögi a hang a fejemben utolsó lélegzetével, lehet, hogy a te negyven oldalad többet ér, mint az ő hetvene, de én vagyok az utolsó, aki ezt beveszi. A pályakezdés részben igenis futóverseny, és ideje szembenézni vele, hogy rég lehagytak, a hátrányom behozhatatlan.

Kata kezdi rosszul érezni magát amiatt, hogy percek óta kizárnak a beszélgetésből. Engeszteléseképp azt kezdi bizonygatni, hogy Dávidé mellett az én pályázatom tetszett neki a legjobban. Ezt már első este is elmondta nekem. Akkor nagyon élveztem a helyzetet. Dávid látványosan nem tudott mit kezdeni magával, csak kóválygott a teremben, mert én az ő mentorával beszélgettem, ő meg nem mert odajönni hozzánk. Nála abszolút mi ketten voltunk a befutók, mondja Kata most is, mindketten kurva erős anyagot állítottunk össze, és nemcsak borzasztó tehetségesek vagyunk, de szerinte nagyon jól ki is egészítjük egymást. Dávid erre felhorkan, én felhúrom a szemöldököm. Kata egyre izgatottabban kezdi magyarázni, hogy van azért köztünk egy kis különbség, nem is csak az, hogy fiú-lány, hanem hogy Dávid egy klasszikus magyar irodalmi hagyományból jön, én meg elindultam egyfajta világirodalmi irányba, de közben meg na-

gyon sokban hasonlítunk, nemcsak poétikailag, hogy mindketten alanyi költők vagyunk, de a humorunk is teljesen ugyanolyan. Hát látja, milyen jól kijövünk, hogy ugratjuk egymást, teljesen egy rugóra jár az agyunk, és abszolút fesztelenek vagyunk egymás társaságában, mi meg csak ülünk egyre nagyobb csendben és egyikünk se tud megszólalni, mire Kata beviszi a végső találatot, és azt mondja, nem kell dugnunk, ha nem akarunk, de szerinte jók lennének együtt. Úgy meredek magam elé, mint akinek mindjárt kiesik a szeme, Dávid is hallgat, valószínűleg köpni-nyelni nem bír, egyikünk se tudja, hogy reagáljon erre az egésze. A csend egyre kínosabb, végül azt mondom, de hát ne hozd már zavarba szerencsétlent, csak ma este kétszer mondta, hogy barátinője van. Dávid fújtat egyet, innen tudom, hogy valószínűleg egészen eddig levegőt sem mert venni, és most megkönnyebbült, hogy ilyen diplomatikusan válaszoltam. Feláll, azt mondja, bemegy, hoz magának még egy sört.

Megvárom, hogy kattanjon mögötte a teraszajtó zárja, aztán megjegyzem, mintegy mellékesen, hogy egyébként, Kata, amit látsz, azt jól látod. Mármint, évekkel ezelőtt alakult köztünk valami, és nem az én hibám volt, hogy abból nem lett semmi. Vagy az én döntésem. Nem akarok belemenni a részletekbe, meg feketíteni neked a mentoráltadat, de én azért golyóztam ki magam majdnem az irodalmi életből, mert ő mindenhol ott volt, én meg nem akartam találkozni vele, úgyhogy inkább nem jártam sehova. Na mindegy. Rég volt, meg minden, úgy-ahogy túl is tettem magamat rajta. Csak azért azt nem gondoltam volna, hogy... érted, konkrétan három éve most állunk szóba egymással először. Nem gondoltam volna, hogy még mindig látszik, volt köztünk valami.

Volt, kényszerítenem kell magamat, hogy azt mondjam, volt, nem azt, hogy akkor ezek szerint van, még mindig van köztünk valami. Azt hittem, hogy már túl vagyunk a veszekedésen, a haragszomrádon, a kínoskodáson és az udvarias csevegésen, most már kialakíthatunk egy felszínes, de jó kapcsolatot. Nem hívjuk meg egymást a szülinapi bulinkra, nem bonyolódunk hosszú telefonbeszélgetésekbe az éjszaka közepén, nem segítünk pakolni a másiknak, ha költözködik, tudjuk, hogy ennyire azért nem vagyunk jóban. De ha találkozunk, beszélünk pár szót, kedvesen, civilizált humánértelmisségiék módjára. Pár hete azt hittem, sosem bírnám így megjátszani magam, nem fogom elhitetni Dáviddal, azt akarom, hogy felejtjük el az egészet, és tegyünk úgy, mintha az egész meg sem történt volna. De mióta itt vagyok, rájöttem, hogy a zökkenőmentes együttműködés nekem nagyobb érdekem, mint neki. Eggyel több vagy kevesebb sértett lány, mit számít az neki. Nekem viszont ötévnyi munkám forog kockán, ez a rendezvény az utolsó esélyem, hogy bizonyítsak. És akkor jön ez a nő, egy szinte vadidegen, és tönkretesz mindent.

Dávid egy doboz áfonyás sörrrel a kezében tér vissza. Még mindig gombócot érzek a torkomban, de azért megjegyzést teszek rá, hogy lányos piát iszik, mire ő kikéri magának, hogy épp aktívan harcol a toxikus maszkulinitás ellen, és inkább köszönjem meg neki, hogy segít lebontani a patriarchátust. Kata feláll, és azt mondja, egy pillanat, csak beszalad pisilni, Dáviddal kettesben maradunk a teraszon.

Kata, baszd meg, mondja Dávid halkán, csak úgy magának, aztán érezhetően felém fordul, és azt mondja, nem látszik rajta, de nagyon beivott a nő. Ellenállok

a kísértésnek, hogy azt mondjam, én úgy tudom, a részekek igazat beszélnek, csak meglögybölöm a poharam alján a maradék boromat. Elfelejttem, milyen rossz, és beleiszom, a kénes íztől megsavanyodik a szám.

Voltál a szigeten?, kérdezem aztán.

Jaja, feleli Dávid. Mentem egy tiszteletkört.

Azóta megcsinálták a hidat.

Ja, láttam.

Úristen, milyen durva éjszaka volt az. Csoda, hogy túléltek.

Mikor is volt, három éve?

Négy. 2018-ban, felelem. Azóta se ittam töményet, nemhogy négy deci vodkát. Magában, éhgyomorra, te jó ég.

Dávid fújtatva kuncog, de nem mond semmit. Én is elhallgatok, hagyom, hogy elmélyüljön a csönd. Most nem kínos, mert mind a ketten ugyanarra gondolunk. Akkor még minden rendben volt, együtt jártunk mindenhová, a legjobb barátok voltunk, sőt, inkább olyanok, mint a testvérek, bárkivel szemben kiálltunk a másikkal, ketten voltunk a világ ellen. Sosem lett volna szabad ennél többet akarunk, mondanám most, ha igazából beszélgetnénk. Itt rontottuk el, hogy hallgatunk azokra, akik azt mondták, össze kéne jönnünk. Egyesek képtelenek felfogni, hogy egy fiú és egy lány barátsága önmagában is érték, nem egyszerűen a szerelem előjátéka. De most talán újakezdhetjük, lehetünk újra jó barátok. Aztán rájövök, hogy nem, ez lehetetlen, mert ami megtörtént, azt nem lehet meg nem történné tenni, és különben is, látod, hogy kábé öt percet beszélünk, és máris előállt valaki azzal, hogy minket egymásnak teremtettek.

Katát hiába várjuk, nem jön vissza. A nagy fenyő mögül közben előbukkan a hold, már nem csak körvonalakat látunk egymásból. Dáviddal megvitatjuk, melyik kortársunkat tartjuk tehetségesnek és melyiket nem, közös érdekeket és ellenségeket találunk, megosztjuk egymással a szorongásainkat, hogy nem vagyunk elég jók, hogy nem felelünk meg a szakma elvárásainak, és amint megjelenik a kötetünk, ha egyáltalán megjelenik valaha, lebölgünk mindenki előtt. Nem beszélünk arról, amit Kata mondott, nem akarjuk felsérteni a felszínt, egyikünknek sem hiányzik a dráma. Inkább órákon át kerülgetjük az elefántot, és magasröptű szakmai diskurzust folytatunk. Közben kínosan ügyelünk arra, hogy ha nem is értünk valamiben egyet, azért úgy fejezzük ki magunkat, hogy a véleményünkkel meg ne sértsük a másikat. Időközben mindketten konzolidáltabbak lettünk, nem idegesítjük már az őrjöngésig magunkat mindenben, legfeljebb kicsit frusztrál minket a világ igazságtalansága. Dávid beletörődő hangon magyaráz a generációnk kamu intézményellenességéről és a semmi teljesítményre kikönyökölt pozíciókról, miközben a csöffadt cigicsikkjét próbálja újra meggyújtani.

Kettő körül Dávid észbe kap, ilyen késő van, te jó ég, most már azért le kéne feküdni, mondja. Bemegyünk a kastélyba, a poharamat a teraszon felejttem. A folyosón állva Dávid megölel, ügyetlenül, mint aki elszokott már ettől, vagy nem biztos benne, hogy jó néven veszem. Félig átkarol, megszorítja a vállamat, a fejét magasan feltartja, nehogy hozzáérjen az arcával a hajamhoz. Összepréselem a számát, gyors, durva mozdulatokkal megdörzsölöm a hátát, mintha a vérkeringését akarnám beindítani. A másik karom élettelenül lóg a testem mellett. Nem

fogom felemelni és a mellkasára simítani a kezem, az egyszer biztos. Az egésznek pár másodperc alatt vége is van, aztán mehetünk lefeküdni, külön-külön, mindenki a maga ágyába.

Azt hittem, amint vízszintesbe kerülök, egyből beajulok, ezért le sem zuhanyoztam, de csak fekszem nyitott szemmel. Aztán feladom, előveszem a telefonomat. Csak reggel akartam válaszolni annak az embernek az üzeneteire, akivel lassan két hónapja randizgatók, és már épp kezd komolyodni a dolog, de végül hajnali háromkor írok vissza neki, hogy szuper napom volt, jól sikerült az estem, mindenki azt mondta, tetszettek neki a versek, kár, hogy zártkörű volt, és nem jöhetett el, de azt hiszem, készítettek felvételt, ha gondolja, majd elküldöm, és meghallgathatja. Órák óta nem volt online, valószínűleg már rég lefeküdt, de csak várom, hátha látja az üzenetemet és válaszol, mert hirtelen olyan távolinak tűnik, hogy elbizonytalanodom, mi van, ha csak kitaláltam.

Reszketni kezdek a takaró alatt, pedig nincs hideg, hirtelen a torkomban érzem a bor savas ízét. Felülök, próbálok mély levegőt venni. Lassan és türelmesen, mintha egy gyerekhez beszélnék, elmagyarázom magamnak, hogy ez, amit itt látok, nem igazi. Ez nem az én életem, az én életem Pesten van, és amikor hazamegyek innen, ott fog folytatódni minden, ahol abbahagytam, ott vár majd ez a jóember, aki különb mindenkinél, akivel valaha dolgom volt. A pszichológusom, akihez vagy egy éven keresztül jártam, most azt mondaná, Dávidban csak a kihagyott lehetőséget sajnálom, azért nem bírom lezárni és elengedni a dolgot, mert igazából sosem derült ki, milyen lett volna. És egy pillanat alatt visszacsúsztam az egész lószarba, amikor Kata rámutatott, hogy valójában még nem szalasztottam el a lehetőséget, ami még mindig ott van, mint a titokzatos lap, amit az ellenfél nem játszott ki, ezért nem tudni, jó lap vagy rossz. Azt hittem, réges-rég vége van a partinak, de most kiderült, hogy még mindig tart. Lezser mosollyal az arcán őrizgeti továbbra is azt a kurva lapot a kezében, és nem hajlandó letenni az asztalra, én meg nem veszem észre, nem is kell, hogy aduja legyen ahhoz, hogy kisémmizzen.